

הַעֲפָר הַמִּסְכָּן

עוֹדֵד בּוֹרְלָא

1 פעם היה עפר קטן. הכול קראו לו "עופרי המסכן", כי הייתה לו רגל אחת עקומה. זה מפני שפעם זאב אחד רצה לטרוף אותו – אבל הוא הצליח להינצל, ורק רגלו נפצעה – הזאב נשך אותה. מאז היה עופרי צולע, והיה אומלל. הוא היה כל-כך אומלל שיום אחד ברח עופרי מארצו וממשפחתו והלך רחוק-רחוק. כל הדרך הלך ובכה: "אני מסכן! אני אומלל! אני צולע! רע לי! אינני רוצה לחיות! אני חלש!" כעבור כמה ימים פגש בעופר בן גילו. העופר אמר לו:

5 "שלום! אתה אינך מהשבט שלנו - כי אינני מפיר אותך. נראה שברחת מהבית. למה אתה מילל כל הזמן?"

10 אמר עופרי המסכן: "אינך רואה? אני מסכן!".

לעברית
טובה

לעברית
טובה

אֲשֶׁב

אמר העופר: "גם אני הייתי פעם מסכן, כאשר התקלקלה לי העין ונשארה לי רק עין אחת. אבל המנהיג שלנו הסביר לי שאפשר לראות יפה גם בעין אחת, ולהיות אֵיל גדול וחזק ויפה וחכם וגיבור".

עופרי המסכן המשיך ללכת ולילל, ופגש בְּעֶפְרָה חֲמוּדָה.
"למה אתה צורח?" שאלה העופרה.

"אינך רואה?" צרח עופרי, "אני אומלל!".

"כאשר אני הייתי אומללה – זה היה כאשר התעקמה לי הכתף ונשארה עקומה – ראה אותי המנהיג שלנו. הוא נָחַם אותי ועודד אותי, ואמר שאני יכולה להיות עופרה נחמדה, ואימא טובה ומסורה – גם עם כתף עקומה. כדאי לך לדבר עם המנהיג שלנו, היפה הגיבור, הַחֶכֶם, החזק והנבון!".

עופרי המשיך ללכת ולהתייפח. אֵיל צעיר עצר אותו ושאל:

"סליחה, למה אתה מתייפח? מה קרה?"

"אינך רואה?" התייפח עופרי, "אני צולֵע! רע לי!"

אמר האיל הצעיר: "פעם, היה גם לי רע – אז המנהיג שלנו ניחם אותי והבטיח לי שאני אהיה בסדר גמור – ובאמת אני בסדר גמור. לא רע לי כבר. כדאי לך לדבר עם המנהיג שלנו. הוא חכם ונבון וחזק וגיבור ויפה. כדאי לך".

עופרי המסכן המשיך ללכת ופגש באיילה.

"למה אתה מִיַּבֵּב?" שאלה האיילה.

”מה – אינך רואה?” יָבַב עופרי, ”אני חלש! אינני רוצה לחיות!”.

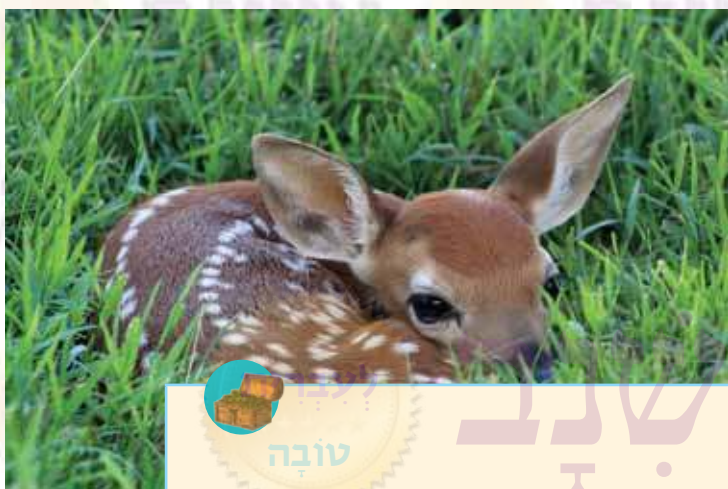
”אז כדאי לך לדבר עם המנהיג שלנו“, אמרה האיילה. ”אתה רוצה?”

עופרי המסכן היה כבר סקרן. ”איפה הוא המנהיג החכם והיפה והגיבור והנבון והפיקח והחזק שלכם?”

”בוא אתי“, אמרה האיילה.

הם הלכו והלכו, והגיעו עד צוק גבוה. ושם, על ראש הצוק ראה עופרי את המנהיג. והוא באמת נראה גדול ונבון וגיבור ויפה וחכם וחזק!

וכשפנה המנהיג ללכת, ראה עופרי שהוא צולֵע.

טובה

כדאי לדעת

”הכול” מקבלת נשוא ברבים כשמציינת ציבור אנשים.

דוגמה: הכול **נהרו** אל האצטדיון.

”הכול” מקבלת נשוא ביחיד, כשמציינת עצמים דוממים או

מושגים מופשטים.

דוגמה: הכול **ברור** לנו.